

Altres noms, altres vides

Encara que a aquestes alçades els jocs de nens ens quedin ja una mica lluny, la veritat és que encara hi ha ocasions -més de dues i de tres- en què resulta interessant tornar a l'època del pedra-paper-tisora i fer volar la imaginació. Sortir, per uns breus moments, de la rutina del nostre dia a dia, posar un peu i mig en el món del nostre subconscient i, sense tancar els ulls, jugar a imaginar..., viatjar sense moure's del seient. Pot sonar estrany i bucòlic, però encara que no ens ho sembli hi ha certes situacions diàries que ens donen una treva momentània a la frenètica carrera del tic-tac. El rellotge segueix marcant, però no el sentim, estem massa ocupats -que no preocupats- en imaginar.

A mi em passa sovint quan asseguda al vagó del tren, tornant cap a casa, jugo a imaginar les vides i els somnis d'aquells que m'envolten. Em direu que no ho heu fet mai? No és un exercici de voyeurisme ni de xafarderia encoberta sinó, més aviat, la curiositat i el *divertimento* de jugar per uns moments a posar noms imaginaris, vides estrafolàries i rocambolesques i papers propis d'obres teatrals en un escenari sobre rodes.

Em miro el veí del costat, un home embigotat i amb una camisa blanca. S'ha tret l'americana i té el maletí recolzat a la cama dreta. Sembla que llegeix però de tant en tant l'observo fer cops de cap sobre les pàgines blanques. Estic convençuda que ha passat mala nit, la dona li ha anat donant cops de colze hora sí hora també perquè deixés de roncar. No li reconeix però això el neguiteja i es passa mitja nit mal dormint i l'altra intentant submergir-se en un son silenciós. Treballa com a comercial en una empresa de productes farmacèutics i avui ha hagut de caminar de valent, per això de tant en tant es remou al seient, li fan tant mal les cames que no sap ni com posar-se.

Mmmmm... a ella crec que li diria Maria. O potser Mariona. Bé, el cas és que el meu sisè sentit me la situa com a estudiant de psicologia. Bona estudiant de psicologia, d'aquestes que, a banda de la carrera, entreté el seu afany de saber i conèixer devorant llibres de divulgació científica i teories psicològiques. El seu nòvio és un revolucionari malaltís, estudiant de polítiques i capdavanter dels moviments socials del moment.

La dona del seu costat. Bé, crec que és soltera. Surt cada divendres amb les amigues a veure si coneix l'home de la seva vida, el príncep blau o vermell o lila (a aquestes alçades el color del seu príncep ja ha deixat de preocupar-la) en una d'aquestes discoteques de singles. Però, encara ha de descobrir el noi de dos seients més endarrere. També solter i amant dels animals. Ella en té dos: dos gossos de raça que treu a passejar cada nit quan torna a casa de la feina.

I bé... Podria seguir jugant durant molta estona més, però aviat ja arribarà la meua parada. El tren és una valuosa font d'inspiració, reflexió i estimulació imaginativa, sempre amb clau positiva i humorística, és clar. Però, probablement, per molt que m'hi esforçés mai endevinaria del cert les vides que s'amaguen darrere els rostres de la gent que m'envolta. Les aparences enganyen. I aquest joc ho demostra. Un dia, quan surto del tren trobo que han vingut a rebre a la "dona soltera" el seu marit i els seus dos fills. Somric. 0 a 1, penso! Per sort els meus pensaments són purs i sense ànim de judici. En el dia a dia hi ha massa gent que es diverteix jugant a la ruleta russa dels prejudicis amb un afany gens net. Per sort, de moment, la imaginació que em sobrevé al tren encara es manté innocent com els jocs de pati dels més petits. I que així segueix.

Per cert... Com imagineu que imaginem la vostra pròpia vida aquells que us observen sense conèixer-vos de res...? Si no en teníeu, ja teniu joc nou per entretenir la ment i exercitar-la. Com els més petits, regaleu-vos uns instants de treva i, sobretot, feu-ho posant-hi imaginació!